

Laat de nacht nooit eindigen

Paradiso, 1996.

Eddy De Clercq
& Martijn Haas

LAAT DE

NACHT

NOOIT

EINDIGEN

VAN DISCOTHÈQUE TOT RAVE

UITGEVERIJ BAS LUBBERHUIZEN

Alle illustraties in deze uitgave zijn
afkomstig uit het archief van Eddy De Clercq.
© De rechten op de illustraties berusten bij
de in de onderschriften vermelde fotografen.
De uitgever heeft getracht alle rechthebben-
den te achterhalen. Mocht u desondanks
menen aanspraak te maken op enig recht,
dan kunt u contact opnemen met Uitgeverij
Bas Lubberhuizen, info@lubberhuizen.nl

© 2015 Eddy De Clercq/Ubuntu Publishing/
Uitgeverij Bas Lubberhuizen
Alle rechten voorbehouden
Omslagontwerp & binnenwerk
Ron van Roon
Portret Eddy De Clercq: Astrid Zuidema
Portret Martijn Haas: Paul Tolenaar

ISBN 978 90 593 7427 0

NUR 660

www.lubberhuizen.nl

Dit boek draag ik eerst en vooral op aan:

mijn vader Willy De Clercq (R.I.P) en mijn moeder Emma – roepnaam Emmy – Van Roose (R.I.P), mijn broer Dirk (R.I.P) en mijn zus Marleen De Clercq.

Pieter Maarten Rood, mijn soulmate die mij leerde wat echte liefde is.

al mijn vrienden welke mij in goede en slechte tijden zijn trouw gebleven. Jullie weten wie je bent. Te veel om op te noemen maar enkele namen mogen niet onvermeld blijven: Netty Nauta, Otto Eerbeek en José, Jean-Paul Vroom & Swaan, Charles Oliviers Triregno, Serge-Henri Valcke, Marijke Bijkerk en Bernard Brouwer die mij zo liefdevol lieten kennismaken met Amsterdam, Frans Ankoné, Inez & Vinoodh, Ferruccio Belmonte, Alwyn en mijn Cocorico-crew, Valentine Hulsman.

Dank aan alle mensen welke Club RoXY tot zo'n legendarische club hebben gemaakt. Zonder jullie zou dit nooit mogelijk zijn geweest.

En vooral ben ik dank verschuldigd aan al die anonieme bezoekers die leven en kleur gaven aan mijn feesten en clubs. Door en met jullie kon ik samen dromen dat de nacht nooit zou eindigen.

Dit boek is voor jullie.

Eddy De Clercq

INHOUD

Proloog – Onder de glitter van
de spiegelbol 33

**I European Club Tour 1991 –
Rimini, Italië 39**

II Rock-Ola 49

- Vinyl – Het zwarte goud 49
- Evergem 51
- Nachtelijke escapade 58
- Café Astrid 59
- The Groove 61

III Discothèque 65

- Le Club 65
- After hours 67
- Charles Oliviers Triregno 69
- Only in Belgium 71
- The Popcorn 73
- Cherry Lane 75
- Maestro 79

IV The world is my oyster 83

- ‘Il est cinq heures,
Paris s’éveille’ 83
- Guy Cuevas 85
- Le Palace 87
- Nooit met de baas naar bed gaan 88

■ Moonlight loving 91

■ Elpee 92

■ Saint-Tropez 94

■ London Calling 95

■ Antony Price 96

■ Big Biba 97

■ Sombrero 99

■ Lalique 101

■ Busby’s 104

V Laat de nacht nooit eindigen 107

■ Lady Day 107

■ ‘t Is stil in Amsterdam’ 110

■ Mathilde Willink 112

■ Dresscodes 113

■ Welcome to the best! 114

■ Videohead 118

■ De Reus van Amsterdam 119

■ *Saturday Night Fever* 120

■ *The Wizard of Oz* meets Fellini 125

VI Go west young man! 127

■ Soulbrother 127

■ The Stud 128

■ ‘Dario, can you get me in
Studio 54?’ 129

■ The Garage 134

■ Hot Shot 137

- West End Records 139
- Filters 141

VII No future 147

- Easter surprise 147
- Roze haren en zwarte kohl 150
- De anti-disco 153
- l'Histoire se répète 156
- Levenskunst 159
- 'Broken Fingers' 161
- Russisch Roulette 164
- 'Relax (Don't do it)' 165
- Northern soul 169
- Kuifje in Excelsis 174
- Jack your body 176

VIII New beat, acid, house & techno 179

- Torenklokken uit de hel 179
- 'Can U Feel It?' 183
- Club Solitair 184
- Club RoXY 189
- Het geluid van de toekomst 194
- Rome burns 196
- Van zero naar hero 203
- Ten years itch 204
- 'Pay the Piper' 208
- George Michael 209
- Leigh Bowery 212
- The Promised Land 214

IX Globetrotter 217

- From club to catwalk 217
- Don't bungle with the jungle 219

- Today's peacock is tomorrow's dustbroom 224
- Madonna 226
- Mayday 227
- Cocorico! 229
- Superstar-dj 231
- God is in the house 234
- Nove Nove 235
- Verjaardag in Venetië 235
- Aandelen 241
- Testlab 242
- Gouden Harp 244
- Millennium Mix 245

X Instant Nostalgia 247

- Brand aan het Singel 247
- Harrie Wildeman 251
- Retrofeest 252
- Oranje boven 254
- Droomfabriek 255
- MIDI-jockeys 257
- The Sound of Belgium 257

XI Soul Safari 261

- Pieter Rood 261
- Ubuntu Publishing 263
- Sugar Terminal 264
- Soul Safari 266

Lijstjes Top 10 268

Register 271

ONDER DE GLITTER VAN DE SPIEGELBOL

PROLOG

van dit metier heb ik op een bepaald moment zien ontstaan. Soms heb ik nadrukkelijk kunnen bijdragen aan zo'n nieuwe loot van ons vak.

Muziek is voor mij niet gebonden aan labels die anderen erop plakken, ik volg gewoon mijn eigen gevoel en smaak. Of dat nu wel of niet aansluit bij de waan van de dag. Mijn publiek kent mij als een kat met negen levens, een feestbeest ook. Maar ik voel mij toch het meest een gepassioneerd liefhebber van muziek, een vrijdenker, een onafhankelijke geest die altijd op zoek blijft naar de volgende nieuwe kick, daarbij niet gehinderd door de wetten en dogma's van de commerciële industrie. Vele muzikale trends heb ik in mijn loopbaan zien voorbijtrekken. Soms stal een genre mijn hart. Maar nooit ben ik blijven hangen in het succes dat mijn activiteiten teweegbrachten. Stoppen op mijn eigen gekozen hoogtepunt, was altijd het motto. Om met open vizier nieuwe muziek en andere invalshoeken te kunnen ontdekken, als was ik een ontdekkingsreiziger. In de jaren zeventig ben ik eerst helemaal bezeten van disco, later van house en techno. Omdat ik niet vind wat ik zoek in het uitgaansleven organiseer ik mijn eigen feesten en richt later twee clubs op, De Koer en Club RoXY. Ik ben in die periodes ondertussen ook een liefhebber van obscure Amerikaanse soul en zwarte dansmuziek, en zo zoek ik nog iedere dag naar muziek die me prikkelt. De laatste jaren heb ik zodoende verloren gewaande Zuid-Afrikaanse jazz ontdekt en als compilatie uitgegeven.

Die eigenzinnige smaak en mentaliteit komen voort uit mijn karakter, maar typeren ook de scene waar ik uit voortkom. Doe het zelf – DIY – is altijd kenmerkend geweest voor mijn manier van werken. DIY geeft een enorme kracht, het genereert onafhankelijkheid en vrijheid. En zo heb ik geleerd: in een kleine zaal kunnen revoluties worden geboren. Het duurt nou eenmaal even voordat de revolte de achterkamertjes is uitgemarcheerd en salonfähig is geworden. Trends ontstaan in een laboratorium en zoeken uiteindelijk de weg van de minste weerstand, daar waar de massa zich ophoudt. Ik zeg daarom ook altijd tegen bekenden: ik ben niet degene die de tempel bouwt, eerder de drager van de stenen.

Het begint altijd met het zakken van de zon. Ik kon als jongeman al nooit wachten tot de nacht viel want dan begon voor mij pas het echte leven. Nu is dat nog steeds zo. In het donker komt het nachtvolk naar buiten, de stappers, de avontu-

riers, de hoeren, de junks, het schorremorrie, de jetset, vriend en vijand op zoek naar vertier. Iedere nacht vertelt een eigen verhaal. In de uren dat de duisternis boven de stad hangt zoek ik naar het bijzondere, naar de sensatie tot een exclusieve club toe te treden waar ik me samen met anderen bijzonder kan voelen. De magie van het nachtleven is in mijn beleving ongrijpbaar, een niet te plannen moment waarop alles op zijn plek valt, de muziek, de ruimte, de dj, de lichtafstelling en geluid, het publiek. Noem het een spirituele verbondenheid. Een goede club kan mede door die sociale samenhang een gezonde voedingsbodem zijn voor nieuwe dingen.

Dit boek is een verslag van een oneindige reis door de nacht, een odyssee die ik ergens in de late jaren zestig van de vorige eeuw begonnen ben in de regio van Gent. Eerst als stapper, maar al snel als dj en organisator van feesten, later als oprichter en creatief directeur van twee discotheken in Amsterdam, en nog weer later als globetrotter, reizend van dj-deck naar dj-deck, kriskras over de wereld.

Daarmee zijn we aangekomen bij de doelstelling van dit boek. Naast een zwie-rige vlucht door het Belgische en Nederlandse clubleven en mijn rol daarbinnen is het ook het verhaal van het ontstaan en de ontwikkeling van de discotheek en de rol van de dj daarin. Al jaren wilde ik een dergelijk boek schrijven. In samenwerking met journalist Martijn Haas kwam ik er ook daadwerkelijk toe. Samen werden we gedreven door de drang die jaren in kaart te brengen die in de Belgische en Nederlandse muzikale journalistiek zelden belicht zijn geweest. De jaren dat de deejay nog een ondergeschikte rol speelde en als een ondergeschoven kind behandeld werd, tijden waarin homo's nog moesten vechten voor hun plaats op de dansvloer, jaren van seksuele revolte en hedonistisch experiment. Allemaal onderdelen van een ontwikkeling binnen de nachtclubcultuur die er toe leidde dat de dansvloer zich als het ware emancipeerde.

Sinds ik mezelf gedwongen heb op te schrijven wat ik mij herinner, komt er een wereld van zintuigelijke indrukken naar boven: herinneringen aan plekken waar ik ooit als dj gedraaid heb, de party's die daarop volgden, de mensen die ik leerde kennen. Soms zijn de beelden die in mijn geest opkomen haast tastbaar. Er zijn momenten waarbij ik werkelijk het gevoel kreeg een revolutie te veroorzaken, soms was de tijd er rijp voor, meestal kwam ik er veel te vroeg mee. Maar altijd bleef ik trouw aan mijn filosofie, gedreven en onverzettelijk, een man met een missie.

Veelal vervullen deze herinneringen mij met geluk, soms krijg ik weer nachtmerries van alle stress en ook wel onverwerkt leed uit die dagen. En toch is de drang om alles op te schrijven groter dan mijn weerzin, ik voel een onweerstaanbare noodzaak om mijn kennis over te dragen. Er moet orde komen in het archief dat ik jarenlang heb verzameld, mijn gedachten wil ik bundelen en het liefst mijn verleden voorgoed afsluiten. Is dat ooit mogelijk?

Ten slotte werd het ook tijd voor een dergelijk boek omdat ik de herinneringen koester van zoveel lange nachten en spectaculaire zonsopgangen, ik mij zoveel gelukkige momenten onder de spiegelbol herinner die ik graag wil delen. Ook omdat mijn hersencellen tot op de dag van vandaag nog niet zijn aangetast en ik mij elk moment of gebeurtenis met wie dan ook nog glashelder voor de geest kan halen.

In de loop der jaren moet ik duizenden interviews en quotes hebben gegeven aan talloze journalisten van nationale en internationale dag- en weekbladen, glossy magazines, televisie en radio. In mijn naïviteit geloofde ik tot voor kort nog dat het werkelijk bestond: onbevooroordeelde, doordachte en eerlijke, op feiten gebaseerde journalistiek. Dat blijkt niet altijd zo te zijn, te veel journalisten zijn hoeren van de commercie geworden. Het wordt tijd voor mijn eigen verhaal.

Eddy De Clercq

*Nightclubbing we're nightclubbing
We're what's happening
Nightclubbing we're nightclubbing
We're an ice machine
We see people brand new people
They're something to see
When we're nightclubbing
Bright-white clubbing
Oh isn't it wild?*

Iggy Pop – 'Nightclubbing' (1977)

I.
EUROPEAN CLUB
TOUR 1991
RIMINI,
ITALIE

EUROPEAN CLUB TOUR 1991

39

LAAT DE NACHT NOOIT EINDIGEN

‘**Y**ou know, I love your music and I want to bring your club to Italy.’ De keurig geklede krullenbol ziet mijn verbazing, hij glimlacht zijn tanden bloot en stelt zich voor als Maurizio Clemente, creative director van Club Paradiso in Rimini.

‘We have a special theme for organising events this coming year, the European Club Tour 1991 and we want to bring the best European clubs to Rimini. I think you should come and bring Club RoXY too.’

Ik heb al eerder in Riccione gedraaid maar het uitgaansleven in Rimini ken ik niet goed. Mijn Italiaanse manager Ferruccio Belmonte had me weleens verteld dat Club Paradiso een wat oubollig, tuttig imago heeft, en dat de hippe stappers er enkel op zondag komen. Meer weet ik er eigenlijk niet over. Maar het plan om samen te werken met deze Maurizio prikkelt mij, de opzet past ook perfect onder de vlag van Globetrotters United, mijn vaste dj-avond in RoXY sinds mijn vertrek als creatief directeur. En het idee dat Club RoXY een Italiaanse première krijgt is onweerstaanbaar. Ik ga op de uitnodiging in.

Een paar weken later staat er een grote touringcar voor de deur aan het Singel. Voor zeventig mensen kan de reis beginnen, performers, dj's, clubkids en enkele coryfeeën die de club bevolken. Afgelopen tijd is er een hoop georganiseerd om de lange reis en het concept van mijn kant te realiseren. De Italiaanse Club Paradiso geeft ons de beschikking over twee avonden waarbij we de volledige vrijheid krijgen om de tijd tussen opening en sluiting naar eigen smaak en goeddunken in te vullen. Op donderdag 28 februari en vrijdag 1 maart 1991 beleven we de grote première van een unieke gebeurtenis: Amsterdam Comes To Rimini!

Als het gerucht in Club RoXY rondgaat dat ik voor de avonden in Italië dansers uit het publiek zoek ontstaat er al gauw een natuurlijke selectie. Ik hoef niet lang te zoeken, de bus komt makkelijk vol. Dj Frankie D meldt zich, hij wil mee, gewoon voor de gezelligheid, ik nodig Orlando Voorn uit, die optreedt als Trigger en de Fierce Ruling Dancers, een selectie van de beste RoXY-dansers. Peter Giele weet het nog niet maar binnen de staf worden de meest representatieve medewerkers opgetrommeld om mee te gaan: Joost van Bellen, Zubrowska, Shirley Hart en The Haute Couture Junkies, vertegenwoordigd door Harrie Wildeman, de RoXY-mascotte. Justus van Veen coördineert de optredens. Joost en ikzelf zullen als dj optreden. Ik ben als organisator en reisleider ook verantwoordelijk voor alles onderweg, waarbij we drie nachten in Italië verblijven en twee avonden zullen optreden. Maurizio regelt de voorzieningen ter plekke.

Onze bus is in de vroege donderdagochtend Utrecht nog niet gepasseerd of Harrie gaat al onderuit, luidruchtig zakt hij tussen de kussens en begint te snurken onder de passagiersstoel. De avond ervoor heeft hij nog uitgebreid gefeest in RoXY en is doorgegaan tot het moment van instappen. Tijd voor een dutje. Het plezier in de bus is er niet minder om, de biertjes gaan rond en er wordt verwachtingsvol uitgekeken naar de avonturen die komen gaan. De oogjes tintelen, de sfeer zit er al goed in. Plotseling ontwaakt Harrie uit zijn lichte coma, hijst zich op aan de leuning van de stoel, draait zijn vermomfaaide gezicht naar achteren en kwijlend, de vinger streng wijzend naar stylist Ruud van der Peijl die achterin zit, briest hij: 'Jij, blablabla...' Samen met Ruud en Jaap Hinten vormt Harrie het collectief The Haute Couture Junkies dat mode en styling in een hysterische overdrive op de catwalk presenteert. Alle remmen los!

Na een lange rit roept de chauffeur om dat we een grensplaats naderen en dat er aan boord vooral geen drugs gevonden mogen worden. Meteen springt zowat de helft van de passagiers op die hun tas weggrissen uit de bovengelegen bagagerelken. De verborgen voorraad wordt nog veiliger opgeborgen. Ik zie Shirley glimlachend een pakje in haar behaasje frommelen. Harrie hoeft zich nergens druk over te maken want zijn voorraad is al lang aan het verteren in z'n maag. Als de pillen bij hem echt goed beginnen te werken, rijden we het grauwe tl-licht in van de grenswachtpost. De mannen in uniform tikken beleefd tegen hun kepie, Harrie doet binnen precies hetzelfde terwijl hij zijn tong tegen het raam steekt en vieze grimassen trekt. Snel wordt hij onderuitgehaald en onder luid protest onder de stoelen geduwd: 'Godver-kolere-kanker-tyfus-klootzakken, dat doe je mij niet aan, ik ben Harrie, hoor. Harrie Wildeman!'

Het wordt nog spannender wanneer een van de douaniers het trapje aan de busdeur laat zakken, instapt en een blik over de passagiers werpt. Behalve wat veeeld kijkende jonge gasten ziet de man niet zoveel, en hij vraagt 'op weg naar een voetbalwedstrijd?' 'Ja, die in Milaan, signore,' antwoordt onze chauffeur gevat, en na wat gesnuffel in de papieren van de chauffeur kunnen we onze weg vervolgen.

In de bus gaat gejuich op zodra we Italië binnenrijden. We zullen diezelfde avond optreden, het is pas half twee in de namiddag, nog wel vijf uur rijden naar onze eindbestemming maar tot hier hebben we het gehaald. De jointjes gaan rond met de fles wodka en ook Harrie laat het zich goed smaken. 'Ge-wel-dig!' kwijlt hij. Met de fles in de hand wiebelt hij door het gangpad en maakt praatjes. Hij kan heel hard lachen om zijn eigen grapjes om dan zomaar, opeens, flauw te vallen of een aanval van kolere te krijgen. Dan ligt hij spartelend op de grond en scheldt iedereen in zijn nabijheid uit: 'Godver-kanker-tyfus- kolerelijers, ik pak jullie allemaal!'

Ach, Harrie, daar kun je wel mee lachen. Deze jongen gaat echt door tot het bittere einde en dan begint het feestje pas goed, gooi er nog maar een pilletje in. Harrie is een feestbeest, echt hardcore. De man is als sinds 1979 niet meer nuchter geweest want ik ken hem al zo sinds mijn feesten in De Brakke Grond, toen was er ook al geen land mee te bezeilen. De tragiek is alleen dat hij ook een begenadigd stylist is en zijn interpretaties van mode uniek zijn. Soms wel geniaal, vooral in combinatie met de talenten van Jaap en Ruud. Vandaar dat The Haute Couture Junkies ook in de bus zitten.

Net zoals Zubrowska, een andere RoXY-coryfee die vooraan in de bus audiëntie houdt. Altijd aanwezig, voorheen als jongen, nu als meisje. In RoXY kent iedereen haar onder die naam, ze is genoemd naar een Russisch wodka-merk – met het bizongras in de fles. Zu, in het kort, had al eerder prachtige borsten laten implanteren die ze graag toont aan iedereen die ze maar wil zien. Sinds een aantal weken heeft ze een nieuwe attractie waarmee ze nu voor het eerst op reis gaat. Een ‘doos’ zoals ze het zelf benoemt. Zu heeft zich laten ombouwen van man naar vrouw, het resultaat van de operatie droogt nog na. Joost noemt het resultaat een bouwpakket. Ze moet nog wel een beetje voorzichtig doen.

‘Vooral geen seks, hoor,’ zegt Zu. Haar vriendje Jan die ernaast zit kijkt sip voor zich uit. Voor deze lange reis met de bus heeft ze pampers meegenomen want ja, je weet maar nooit... ‘Het zal wel pijn doen, zeker?’ vraag ik. Zu wuift mijn bezorgdheid stoer weg en neemt glimlachend een trekje van een grote joint. ‘Hoe laat komen we nou precies aan?’ klinkt het vanachter in de bus. Ik zie het landschap veranderen, hoge cipressen rijzen op uit de horizon, in het lage zonlicht doemt een mistsluier op, we naderen duidelijk de kust. Als we de stad binnenrijden passeren we het bord ‘Stazione Balneare’. Rimini is een oude badplaats aan de Adriatische Rivièra waar veel jongeren in het seizoen komen feesten, net zoals op Ibiza. Aan de kust en in de binnenlanden is een keur aan discotheken, bars en osteria’s te vinden, veel nachtvolk uit heel Italië komt hiernaartoe om vakantie te vieren. Tegen zonsondergang stopt onze bus bij Paradiso, een discotheek in een prachtig gelegen villa in een pijnbomenbos, dicht aan zee. De geur van de pijnbomen, vermengd met de zwoele warmte van een zomeravond, overweldigt ons als we uitstappen.

Na een korte kennismaking met de eigenaar neemt gastheer Maurizio ons mee naar het restaurant van de club, een grote open serre onder de bomen. Het eerste contact is gelegd, we zijn gearriveerd en we zitten met zeventig man veilig aan tafel. Iedereen is nog een beetje beduusd van de lange reis en ook wel van de omgeving. Dit is andere luxe dan die we kennen uit Amsterdam, de ontvangst is bijzonder hartelijk en het eten verrukkelijk. Na het diner worden we ondergebracht in de kleedkamers, het wordt tijd om ons voor te bereiden op onze eerste avond onder een Italiaanse sterrenhemel. Door de omvang van onze groep heerst er al snel chaos, de performers trekken hun kostuums aan en de dansers die zijn

meegekomen tuten zich op. Voor de opening van de club word ik nog ter zijde genomen door Maurizio die mij instrueert over de verwachtingen binnen zijn kring, het mag extravagant zijn maar het moet wel netjes blijven. ‘No tits, no pussy,’ zegt hij terwijl hij me streng aankijkt. Maurizio denkt dat het pas tegen middernacht echt druk zal worden in de club dus misschien is het een goed idee om het beste van onze performance tot het laatste te bewaren. Hij wil naar een climax toe bouwen, het verwende Italiaanse publiek het beste laten zien wat Club RoXY uit het verre Amsterdam te bieden heeft.

En zo geschiedt. Dj Joost draait zijn eerste set voor een halfllege club. Wat verveelde yuppen hangen op de loungebanken rond de dansvloer, hun linnen jasjes een beetje verkreukeld, de voeten in witte Gucci-loafers gestoken. Hun geblondeerde vriendinnen balanceren op torenhoge stiletto’s, Versace aan de voeten en als clutchbag in de hand. Het voelt landerig provinciaals aan. De sfeer moet er duidelijk nog in komen, ik overleg met Maurizio die enkele gogodansers de vloer wil opsturen. Net op dat moment komt Harrie aangewaggeld, verkleed als xtc-pil. Zijn kostuum is uit piepschuim gesneden, een gele ronde cirkel met twee leipe zwarte oogjes en een grote glimlachende mond. Een pill popper! De gele pil loopt naar de nog lege dansvloer en begint een wilde trancedans. De korte armpjes zwaaien in het rond, de pil springt op en neer, Smiley danst! Niemand durft in de buurt van de dansvloer te komen. Uiteindelijk valt de gele xtc-pil om. Hoort dit bij de act of is Harrie flauwgevalen? Joost kijkt me vertwijfeld aan. Que pasa? Ik suggereer om maar gewoon door te draaien. Plotseling krabbelt Harrie overeind en we zien de gele pil richting kleedkamers wiebelen.

Ondertussen druppelt steeds meer nachtvolk de club binnen. Er wordt veel champagne besteld die dan in een ijsemmer onder het feestelijk geknetter van vuurstokjes wordt geserveerd. De dansvloer begint zich langzaam te vullen, het loopt tegen middernacht. Maar het is nog vroeg, de afwachting houding van het publiek is niet echt optimaal voor de sfeer. Er moet wat leven in de brouwerij komen en die komt er wanneer Orlando Voorn het podium oploopt en achter een batterij computers plaatsneemt.

Hij kijkt tijdens het mixen het publiek hooghartig aan, waarbij zijn soepele halfaakte zwarte lichaam al net zo spastisch beweegt als dat van Iggy Pop. De keiharde ruige beats van het nummer ‘Let’s Rock This Party’ vallen in en ik zie

Orlando wild tekeergaan, de ritmische scratches geven zijn mixes nog meer energie. Hij danst achter de draaitafels maar voor het podium is het leeg, het publiek heeft zich teruggetrokken aan de bar en op de loungebanken. Niemand op de dansvloer. Orlando voelt de bui al hangen als er geen applaus komt na het laatste nummer van zijn set. Het optreden is net afgelopen wanneer de mode-show van The Haute Couture Junkies begint. Het Italiaanse publiek is duidelijk niet echt geboeid door de livemuziek, maar wie weet kunnen we het vermaken met de typisch Amsterdamse flair en gusto voor kleding en flamboyante stijl?

Tegen de show die The Haute Couture Junkies & Co nu neerzet zijn zelfs de meest doorgewinterde Italiaanse fashionistas niet bestand. Het publiek reageert eerst licht geschokt, tegelijkertijd ook wel gefascineerd door de extravagantie maar het is de vertoning van Zubrowska die bijdraagt aan de algehele ontreding. In een bundel fel wit licht neemt zij, samen met drie danseressen die gekleed zijn in een hysterisch exploderende caleidoscoop van kleuren en stoffen, allerlei uitdagende poses aan. Met kettingen, dildo's, hondenhalsbanden en grote joints als accessoires die men in Club Paradiso nog niet eerder op een catwalk heeft gezien. En zelden zo extreem decadent. Zwart omrande ogen kijken de toeschouwer dreigend aan, blauw gestifte lippen zijn getuit, de armen in een uitdagende pose tegen de heup geleund. 'Come-and-get-it!'

Ineke Dildo doet hierbij een elegante voguedans waarbij ze twee dildo's tegelijkertijd in haar mond probeert te proppen. Dat lukt niet meteen want de maat is toch echt iets te groot dus zoekt ze naar andere plekken waar de speeltjes wel in passen. Onverwacht klimmen The Haute Couture Junkies op de bar en beginnen een sexy dans. Zo te zien lijken de klanten aan de bar best wel geamuseerd. De pompende houseritmes zwepen Zu dermate op dat ze haar strakke bloesje openrukt en hiermee een weelderige boezem – met roodgeverfde tepels – ontbloomt. Haar vingers dwalen af naar haar vochtige lippen en kronkelen naar haar venusheuvel. Ze beweegt hierbij sensueel de heupen, draait haar kont naar het publiek en zwiept haar kruis naar voren. Dan tilt Zu trots haar rokken omhoog, geen onderbroek! 'Een prachtige doos, toch?' Ze straalt. Het publiek aan de bar stuift verschrikt weg. Wanneer ik om mij heen kijk, zie ik de meeste gasten verstijfd in hun fauteuils de vertoning aanschouwen. Het lijkt wel alsof sommigen geen adem meer halen. Enkele vrouwen hebben van ontzetting de handen voor de ogen geslagen, ik zie zelfs mensen luid protesterend de zaal verlaten. De eige-

naar van de club kijkt verbouwereerd toe vanaf een van de loungebanken, omgeven door zijn entourage. Maurizio staat druk gebarend iets uit te leggen aan de hoofdschuddende man wiens gezicht op onweer staat. Ik begrijp niet goed wat er aan de hand is maar er is duidelijk zwaar weer op komst. Hij komt rood aangelopen naar me toe: 'No tits, no pussy, I told you so.' Hij is zo overstuurd dat hij in gebroken Engels uitlegt dat de eigenaar hem net heeft ontslagen als creative director. En hij deelt mee dat Club Paradiso ons voor de volgende avond niet terug wil hebben, wij zijn vanaf nu persona non grata. Hij kan niets meer voor ons betekenen. We kunnen wel in het hotel blijven zoals afgesproken is maar onze tweede optreden in Club Paradiso is hierbij geannuleerd. 'Lo Spettacolo Olandese' was te shockerend!

In een albergo niet ver van de club zijn twee verdiepingen voor ons gezelschap gereserveerd en betaald. Het is midden in de nacht als ik aanbel. De waardin kijkt mij nogal vreemd aan als ze de stoet rare gasten binnen ziet komen.

'Horen deze mensen bij u?' Ja, en de buschauffeur ook. Het inchecken van zeventig mensen duurt eindeloos, het wordt onrustig in de hal. Iedereen is doodvermoeid en sommigen worden chagrijnig van het lange wachten. Eenmaal op zijn kamer duikt Frankie D meteen de douche in en rent spiernaakt de gang op waar hij een brandblusser vindt die hij meteen in werking zet. Met het spuitende poederschuim bedekt hij zijn natte lichaam. 'De verschrikkelijke sneeuwman komt eraan,' brult hij en rent dan de gang door, laat zich via de trapleuning naar beneden glijden en arriveert schreeuwend aan de balie, de armen in de lucht. De vrouw achter de balie is doodsbang en schreeuwt het hele hotel bij elkaar. Ze pakt de telefoon en wil de politie bellen. De verschrikkelijke sneeuwman is ondertussen in de vroege ochtend poedelnaakt onder het poederschuim de straat op gerend.

In deze chaos zijn de andere feestbeesten in hun kamers de koffers aan het uitpakken, de voorraad drugs wordt uitgeteld en keurig in porties verdeeld. Zu zoekt de fles wodka onder in haar uitpuilende tassen vol kostuums. Ze vloekt over het gebrek aan waardering in Club Paradiso: 'Wat een trutten, zo ondankebaar, dat ze mijn mooie doos niet kunnen waarderen.' Zu begrijpt het niet, ze pruilt en is erg overstuurd. Gelukkig wordt de sfeer door de drank en pillen toch nog euforisch, er heerst zo'n gevoel van opwindende om in Italië te zijn met z'n allen, een gelukzaligheid die aangewakkerd wordt door het late uur en de love drug. Iedereen is de beste maatjes met elkaar.